

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 4Tdo/49/2019
Identifikačné číslo spisu: 1616010510
Dátum vydania rozhodnutia: 29.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Alena Šišková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:1616010510.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Aleny Šiškovej a sudcov JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Martiny Zeleňakovej, v trestnej veci obvinenej H. F. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 29. októbra 2019 v Bratislave, o dovolaní obvinenej H. F. proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 27. marca 2018, sp. zn. 3To/4/2018, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvinenej H. F. odmieta.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Malacky (ďalej aj „okresný súd" alebo „súd prvého stupňa") z 23. novembra 2017, sp. zn. 1T/200/2016 bola obvinená H. F. (ďalej aj „obvinená" alebo „dovolateľka") uznaná vinnou zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), písm. j) Trestného zákona formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa dopustila na tom skutkovom základe, že :

- od presne nezisteného času do dňa 02. decembra 2015 v C. na ul. Z. X, XXX XX C., v byte č. XX, X. poschodie, mala bez oprávnenia omamné a psychotropné látky, ktoré boli zaistené dňa 02. decembra 2015 pri vykonaní domovej prehliadky a podrobené znaleckému skúmaniu Kriminalistickým a expertíznym ústavom PZ v Bratislave, konkrétne (stopa č. B2) 2 plastové vrecká, v ktorých sa nachádzal kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 6993 mg s priemernou koncentráciou 73,4 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 5133 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá 128 - 513 bežným jednotlivým dávkam drogy,
ďalej (stopa č. B7) vrecko s tlakovým uzáverom, kde sa nachádzal kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 167 mg s priemernou koncentráciou 71,9 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 120 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá 3 - 12 bežným jednotlivým dávkam drogy,

d'alej (stopa č. B7) vrečko s tlakovým uzáverom, kde sa nachádzal kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 220 mg s priemernou koncentráciou 74,2 % hmotnostných MDMA, obsahujúce 163 mg absolútneho MDMA, čo zodpovedá 2 bežným jednotlivým dávkam drogy,
d'alej (stopa č. B8) plastová odmerka, kde sa nachádzal kryštalický materiál s hmotnosťou 1763 mg s priemernou koncentráciou 73,5 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 1296 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá 32 - 133 bežným jednotlivým dávkam drogy,
d'alej (stopa č. B10) vrečko s tlakovým uzáverom, kde sa nachádzal kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 154 mg s priemernou koncentráciou 74,0 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 114 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá 3 - 11 bežným jednotlivým dávkam drogy,
d'alej (stopa č. B11) vrečko s tlakovým uzáverom, kde sa nachádzal kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 1365 mg s priemernou koncentráciou 68,2 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 931 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá 23 - 93 bežným jednotlivým dávkam drogy,
d'alej (stopa č. B11) vrečko s tlakovým uzáverom, kde sa nachádzalo sušené konope s celkovou hmotnosťou 350 mg s priemernou koncentráciou 16,5 % hmotnostných THC, obsahujúce 58 mg THC, čo zodpovedá 2 - 96 bežným jednotlivým dávkam drogy,
d'alej (stopa č. B15) množstvo sušených húb (s účinnou látkou Psilocín) s hmotnosťou 8,49 g, čo možno považovať za 3 - 4 bežné dávky,
d'alej (stopa č. B23) vrečko s tlakovým uzáverom, kde sa nachádzal kryštalický materiál s celkovou hmotnosťou 189 mg s priemernou koncentráciou 73,6 % hmotnostných metamfetamínu, obsahujúce 139 mg absolútneho metamfetamínu, čo zodpovedá 3 - 14 bežným jednotlivým dávkam drogy,
- s tým, že drogy si pravidelne zaobstarávala po telefonickej dohode, aj za finančnú hotovosť, okrem neustálených trestne zodpovedných osôb, aj od obvineného C. Z., obvineného M. N. a F. C., následne pervitín prvýkrát v roku 2013 a potom znovu opakovane v rokoch 2014 a 2015 pravidelne predávala po telefonickej dohovore obvinenému A. M. za sumu do 150,- Eur za bližšie nezistené množstvo pervitínu, ako i v tomto období zadovážovala a predávala viacerým konečným konzumentom v Stupave a Bratislave, konkrétne F. C., R. L., S. S., A. M., N. C., R. O., R. N., E. A., Q. C., Z. B. a ďalším nestotožneným osobám, tým spôsobom, že si telefonicky dohodla predaj drogy a miesto stretnutia a takto konala až do vykonania domovej prehliadky dňa 02. decembra 2015, pričom pervitín je v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok, MDMA je v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradené do I. skupiny psychotropných látok, a rastliny rodu Cannabis (konopa) sú v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradené do I. skupiny omamných látok, účinná látka tetrahydrokannabinol (THC) je v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradená do I. skupiny psychotropných látok, psilocín a psylocybin sú v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradené do I. skupiny psychotropných látok a morfin je v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov zaradený do II. skupiny psychotropných látok.

Za to bol obvinenej uložený podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 11 (jedenásť) rokov, na výkon ktorého bola podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia za súčasného zrušenia podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona výroku o treste, ktorý bol obvinenej uložený v rozsudku Okresného súdu Bratislava IV zo 7. júna 2016, sp. zn. 3T/107/2014, právoplatnom 23. júna 2016, ako aj všetkých ďalších rozhodnutí na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol obvinenej uložený aj trest prepadnutia vecí, a to:

- zaistená finančná hotovosť vo výške 540,- eur,
- zaistená finančná hotovosť vo výške 600,- CZK,
- 1 ks mobilný telefón zn. Samsung so SIM kartou, modrej metalickej farby, s nabíjačkou, IMEI:

XXXXXXXXXXXXXXXXXX/XX

- 1 ks mobilný telefón zn. Samsung strieborno-modrej farby, s nabíjačkou, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XX,
- 1 ks zošit v tvrdých doskách - diár 2013,
- igelitové sáčky zelenej priesvitnej farby,
- igelitové sáčky priesvitnej farby,
- 1 ks peňaženka tyrkysovej farby + 2 ks SIM kariet,
- 1 ks zošit v tvrdých doskách s nálepkou quiksilver,
všetky veci uložené na Odbore kriminálnej polície, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave pod sp. zn. ORP-106/1-VYS-BA-2016, s tým, že podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona vlastníkom prepadaných vecí sa stáva štát.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, § 74 ods. 1 Trestného zákona bolo obvinenej uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

A podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obvinenej uložený aj ochranný dohľad na dobu 1 (jeden) rok.

Proti rozsudku okresného súdu podala obvinená odvolanie, na podklade ktorého Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „krajský súd“) rozsudkom z 27. marca 2018, sp. zn. 3To/4/2018 podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Trestného poriadku zrušil rozsudok okresného súdu vo výroku o treste, spôsobe jeho výkonu a ochrannom opatrení a sám podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku rozhodol tak, že obvinenej podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona, § 41 ods. 2 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona, uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 (desať) rokov. Na výkon uloženého trestu bola obvinená podľa § 48 ods. 2 písm. a), ods. 4 Trestného zákona zaradená do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Vyššie označeným rozsudkom krajský súd zároveň zrušil podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona výrok o treste, ktorý bol obvinenej uložený rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV zo 7. júna 2016, sp. zn. 3T/107/2014, právoplatným 23. júna 2016, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Trestného zákona bol obvinenej uložený aj trest prepadnutia vecí, a to:

- zaistená finančná hotovosť vo výške 540,- eur,
- 1 ks mobilný telefón zn. Samsung so SIM kartou, modrej metalickej farby, s nabíjačkou, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XX
- 1 ks mobilný telefón zn. Samsung strieborno-modrej farby, s nabíjačkou, IMEI: XXXXXXXXXXXXXXXXXXXX/XX,
- 1 ks zošit v tvrdých doskách - diár 2013,
- igelitové sáčky zelenej priesvitnej farby,
- igelitové sáčky priesvitnej farby,
- 1 ks peňaženka tyrkysovej farby + 2 ks SIM kariet,
- 1 ks zošit v tvrdých doskách s nálepkou quiksilver,
všetky veci uložené na Odbore kriminálnej polície, Krajského riaditeľstva Policajného zboru v Bratislave pod sp. zn. ORP-106/1-VYS-BA-2016, s tým, že podľa § 60 ods. 6 Trestného zákona vlastníkom prepadaných vecí sa stáva štát.

Podľa § 73 ods. 2 písm. d) Trestného zákona, § 74 ods. 1 Trestného zákona bolo obvinenej uložené ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

A podľa § 76 ods. 1 Trestného zákona, § 78 ods. 1 Trestného zákona bol obvinenej uložený aj ochranný dohľad na dobu 1 (jeden) rok.

Proti naposledy uvedenému rozsudku krajského súdu podala obvinená H. F. vo svoj prospech v zákonom stanovenej lehote dovolanie, prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Vladimíra Štefeka,

advokáta so sídlom v Bratislave, Škultétyho 1, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. i) a písm. l) Trestného poriadku.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu vyplývajúcejmu z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku obvinená v podanom dovolaní namietala právne posúdenie jej konania aj podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v spojení s ustanoveniami § 138 písm. b) a písm. j) Trestného zákona, teda „po dlhší čas“ a „na viacerých osobách“.

V súvislosti s použitím kvalifikačného znaku „po dlhší čas“ poukázala na obsah výpovedí jednotlivých svedkov prednesených na hlavnom pojednávaní vykonávanom súdom prvého stupňa, z ktorých vyvodila, že sa jednalo hlavne o kamarátov, ktorí opakovane s obvinenou spolu užíli drogy systémom „kto čo má, dá“. Nešlo teda z jej strany o súvislé a pravidelné, s cieľom zisku, po dobu uvedenú v skutku, predávanie drog. Takýto záver podľa názoru dovolateľky nevyplýva ani z výroku napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa, podľa ktorého konala protizákonne prvýkrát v roku 2013 a potom znovu v roku 2014 a 2015. Z takto formulovaného skutku nevyplýva žiadna kontinuálnosť konania obvinenej, pritom podľa rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne publikovaného pod číslom 13 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 1/2012 doba páchania „drogovej“ trestnej činnosti obvineným nepresahujúca jeden rok, nemôže byť považovaná za dlhší čas podľa § 138 písm. b) Trestného zákona, pretože jednak neprekračuje obvyklú dobu páchania tohto trestného činu závislou osobou a zároveň nejde o takú závažnosť konania, ktorá by vyžadovala použitie trestnej sadzby podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona, teda odňatie slobody na 10 až 15 rokov. V tejto súvislosti dovolateľka ešte namietala, že tak okresný, ako aj krajský súd porušili zákon, konkrétne obžalovaciu zásadu vyplývajúcu z ustanovenia § 2 ods. 15 Trestného poriadku, a to tým, že rozhodli o skutku (presne nešpecifikovaný predaj) spoločné užívanie drogy niekedy v roku 2013), pre ktorý nebolo obvinenej vznesené obvinenie, ohľadom neho nebola podaná obžaloba a neboli ani zadovážené žiadne relevantné dôkazy.

Vo vzťahu ku kvalifikačného znaku „na viacerých osobách“ dovolateľka namietala, že jeho použitie je namieste iba vtedy, ak nesú negatívne následky spáchania trestného činu aspoň tri osoby avšak za predpokladu, že sú zároveň samotným trestným činom poškodené. Vzhľadom na to, že kupujúci samotnou kúpou drogy neutrpí ujmu na žiadnych svojich právach, nejde o poškodeného a predajom drog, a to ani trom kupujúcim, nedochádza podľa názoru obvinenej k naplneniu kvalifikačného znaku „na viacerých osobách“. V tejto súvislosti dovolateľka poukázala na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/75/2012, podľa ktorého na naplnenie znakov trestného činu spáchaného závažnejším spôsobom konania s naplnením kvalifikačného znaku na viacerých osobách by musel byť predmetom útoku človek, pritom človek je predmetom útoku, ak je trestný čin spáchaný proti životu, zdraviu jednotlivých osôb, ak predstavuje zásah do ich telesnej integrity a podobne. V prejednávanej veci orgány činné v trestnom konaní neskúmali, či prípadným predajom drogy obvinenou došlo k ohrozeniu zdravia svedkov, a teda či samotní svedkovia predstavovali aj možný predmet útoku v prípade, ak dobrovoľne užíli drogu, čo nie je možné brať automaticky, hoci sa môže javiť, že skutok k ohrozeniu zdravia smeruje.

Zároveň v tejto súvislosti dovolateľka poukázala na znenie § 38 ods. 1 Trestného zákona a konštatovala, že pojem „predá omamnú látku - drogu“ je znakom základnej skutkovej podstaty v prejednávanej veci stíhaného trestného činu. Pojem predaj sa najčastejšie podľa názoru obvinenej definuje ako odplatné odovzdanie tovaru, či služieb neobmedzenému (počtom neurčenému) okruhu osôb (zákazníkov, či klientov), pričom cieľom predaja je získať od kohokoľvek, kto by prichádzal do úvahy ako zákazník, či klient, rozhodnutie ponúkanú (predávanú) vec vlastniť alebo začať používať (či užívať) s ochotou za ňu zaplatiť. Pojem predaj teda nie je pojmovo obmedzený počtom zákazníkov (klientov), ktorí nakupujú a ani počtom tovarov či služieb, ktoré sú predávané, teda za predaj je nutné považovať aj predaj jedného tovaru jednému zákazníkovi, ako aj predaj počtom neobmedzeného množstva tovarov neobmedzenému množstvu zákazníkov. Ustanovenie § 172 ods. 1 Trestného zákona neobsahuje ako znak základnej skutkovej podstaty počet kupujúcich. Skutočnosť, že zákonodarca používa v ustanovení § 172 ods. 1 Trestného zákona slovné spojenie, ktoré stanovuje minimálny rozsah spáchania činu na vyvedenie trestnoprávnej zodpovednosti neznamená, že nepostihuje predaj viacerých dávok drogy viacerým

osobám. Ide o bežnú legislatívnu techniku zákonodarcu použitú napríklad aj pri trestnom čine krádeže podľa § 212 ods. 1 Trestného zákona. Znak základnej skutkovej podstaty „predá" (§ 172 ods. 1 Trestného zákona) teda zahŕňa celú škálu konaní od jednorazového predaja jednej dávky drogy jednej osobe (prípadne viacerým osobám), cez predaj drog dílerským spôsobom (predávanie dávok drog viacerým osobám, a to prípadne aj viacerých dávok) až po predaj drog takzvaným komisionálnym spôsobom predaja (výrobca drog prenecháva tovar distribútorovi s tým, že distribútor drogy predá konzumentom pre výrobcu za určitú províziu). Preto pokiaľ páchatel' predáva drogy trom prípadne viacerým osobám, jeho konanie nie je možné s odkazom na § 38 ods. 1 Trestného zákona právne kvalifikovať ako obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1, ods. 2 písm. c) Trestného zákona, pretože samotný predaj viacerým osobám je už zahrnutý v znakoch základnej skutkovej podstaty tohto trestného činu.

V nadväznosti na vyššie uvedenú argumentáciu dovolateľka označila trest uložený krajským súdom za rozporný so zásadou humanizmu v zmysle článku 7 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd. Trest vo výmere desať rokov vzhľadom na nesprávne posúdenie jej konania ako konania závažnejším spôsobom je nielen neprimeraný ňou spôsobenému následku, ale je prostriedkom ultima ratio v rovine nad zamýšľaným úmyslom ochrany spoločnosti zákonodarcom.

Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu uvedenému v § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku dovolateľka neuviedla žiadnu vecnú argumentáciu.

V podstate z uvedených dôvodov obvinená navrhla, aby dovolací súd podľa § 386 ods. 1 Trestného poriadku vyslovil porušenie zákona v ustanoveniach § 321 ods. 1 písm. b), písm. d) Trestného poriadku, § 2 ods. 4, ods. 10, ods. 12, ods. 15 Trestného poriadku, § 119 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, § 206 ods. 4 Trestného poriadku, § 38 ods. 1 Trestného zákona, § 122 ods. 10 - 13 Trestného zákona, § 172 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) Trestného zákona v neprospech obvinenej, podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil vyššie označené rozsudky Krajského súdu v Bratislave a Okresného súdu Malacky a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prikázal Okresnému súdu Malacky, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol, a to v inom zložení senátu a iným sudcom podľa § 388 ods. 2 Trestného poriadku.

K dovolaniu obvinenej sa vyjadrili prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky a spoluobvinený C. Z..

Prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky považoval námietky obvinenej týkajúce sa právnej kvalifikácie skutku ustáleného v prejednávanej veci za nedôvodné. Z vykonaného dokazovania podľa jeho názoru jednoznačne vyplynulo, že obvinená páchala stíhaný trestný čin po celý rok 2015 a 2016 a z časti aj v roku 2013. Z uvedeného je zrejmé, že páchanie trestného činu obvinenou presiahlo obdobie dvanástich mesiacov. V ďalšom sa prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky stotožnil s vyčerpávacím odôvodnením právnej kvalifikácie ustáleného skutku okresným a krajským súdom vo vyššie označených rozsudkoch. Vo vzťahu k právnej kvalifikácii v prejednávanej veci ustáleného skutku poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu publikované pod číslom 15 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 2/2015, ako aj na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2Tdo/26/2011 a 5Tdo/77/2012 a konštatoval, že obvinená nakladala s drogami vo vzťahu k dvanástim osobám, pričom viacerými osobami sa podľa § 127 ods. 12 Trestného zákona rozumejú najmenej tri osoby. K rozhodnutiu najvyššieho súdu sp. zn. 3Tdo/75/2013, na ktoré poukázala obvinená v podanom dovolaní, prokurátor Okresnej prokuratúry Malacky uviedol, že sa týka trestného činu krádeže, teda druhovo nerovnakého trestného činu, a preto je na prípad drogovej trestnej činnosti nepoužiteľný. Z uvedených dôvodov dospel k záveru, že k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v prejednávanej veci nedošlo. Rovnako tak podľa jeho názoru nedošlo ani k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku, pretože krajský súd nezamietol odvolanie v intenciách § 316 ods. 1 Trestného poriadku.

Spoluobvinený C. Z. vo svojom vyjadrení uviedol, že s dovolaním obvinenej súhlasí, nemá k nemu pripomienky a pripája sa k nemu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj "najvyšší súd") ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní posúdil naplnenie procesných podmienok pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na jeho podanie (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku) a na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku). Zistil ďalej, že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku), a že obvinená pred podaním dovolania využila svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku [§ 382 písm. c) Trestného poriadku].

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným a záväzným rozhodnutiam súdov predstavuje výrazný zásah do právnej istoty a stability právnych vzťahov v právnom štáte. Aj z uvedeného dôvodu je dovolanie určené k náprave najzásadnejších a zákonom taxatívne vymedzených procesných a hmotnoprávných väd, ktoré by svojimi dôsledkami mohli zásadne ovplyvniť trestné konanie, respektíve jeho procesný výsledok. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované pod číslom 57 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom 5/2007).

Jednotlivé dovolacie dôvody [§ 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku], ktoré môže dovolateľ uplatňovať, sú vymedzené taxatívne a podstatne užšie ako dôvody zakotvené v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní, aby sa príliš širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nenarušovala právna istota. Dovolanie teda nezakladá ďalšiu riadnu opravnú inštanciu a nepredstavuje „ďalšie odvolanie“. (Primerane napríklad aj uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Tdo/67/2018, 4Tdo/17/2019, 4Tdo/23/2019, 5Tdo/85/2017).

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení si povinnosti podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku respektíve uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Trestného poriadku nenapĺňa žiaden dovolací dôvod, a to ani podľa § 371 ods. 1 písm. c), ale ani písm. i) Trestného poriadku.

Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu urobený v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi zakladal opodstatnenosť dovolania, odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom podľa ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, ktoré vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované pod číslom 7 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 1/2011 - ďalej aj „R 7/2011“).

K námietkam obvinenej spočívajúcim v tom, že vo vzťahu k jej konaniu v roku 2013, ohľadom ktorého bola taktiež uznaná vinnou, neboli zadovážené žiadne relevantné dôkazy, je potrebné uviesť, že okresný súd (s čím sa krajský súd stotožnil) okrem iného vo výrovej časti vyššie označeného rozsudku v takzvanej skutkovej vete uzavrel, že obvinená aj v roku 2013 si zaobstarávala a predávala pervitín. Tento skutkový záver vyvodili oba sudy nižšieho stupňa najmä zo svedeckých výpovedí svedkov A. M., R. O. a R. N.. Úvahy, ktoré ich viedli k takémuto skutkovému záveru vysvetlili v dôvodoch vyššie

označených rozsudkov, a to okresný súd najmä na strane 57 a iné a krajský súd na strane 23 až 26. Pritom obsah a rozsah vlastnej úvahy súdov o voľbe použitých dôkazných prostriedkov, ktorú v prejednávanej veci s ohľadom na spomínané dôvody nie je možné považovať za svojvoľnú, či arbitrárnu, dovolací súd v rámci dovolacieho konania, nie je oprávnený preskúmať, pretože by to odporovalo viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkovým stavom podľa § 371 ods. 1 písm. i), veta za bodkočiarkou, Trestného poriadku. (Primerane už spomínané publikované rozhodnutie pod číslom R 7/2011).

Pokiaľ obvinená namietala, že tak okresný, ako aj krajský súd ju v pôvodnom konaní uznali vinnou aj za bližšie nešpecifikovaný skutok z roku 2013, pre ktorý jej nebolo vznesené obvinenie, a ohľadom ktorého nebola na ňu podaná obžaloba, k tomu najvyšší súd uvádza, že vychádzajúc z výrokovej časti vyššie označeného rozsudku okresného súdu obvinená bola uznaná vinnou, zjednodušene povedané za to, že prechovávala tam uvedené omamné a psychotropné látky od presne nezisteného času do 2. decembra 2015 a opakovane pravidelne si zaobstarávala a predávala (a tým aj prechovávala) pervitín prvýkrát v roku 2013 a potom následne v rokoch 2014 a 2015. Oba súde nižšieho stupňa teda skutkovo ustálili, že obvinená začala páchať vyššie uvedenú trestnú činnosť (zaobstarávala si, prechovávala a predávala pervitín) v roku 2013 a následne tak konala aj v rokoch 2014 a 2015, navyše prechovávala aj vo výrokovej časti vyššie označeného rozsudku okresného súdu uvedené omamné a psychotropné látky od presne nezisteného času do 2. decembra 2015 .

Je pravdou, že dovolateľke bolo obvinenie vznesené a bola na ňu podaná obžaloba pre skutok spočívajúci v podstate v tom, že v uznesení o vznesení obvinenia a v obžalobe uvedené omamné a psychotropné látky prechovávala od leta 2014 do 2. decembra 2015, pričom pervitín si zaobstarávala a predávala v prvej polovici roka 2015 a následne až do 2. decembra 2015. Z výrokovej časti napadnutého rozsudku okresného súdu (s čím sa krajský súd stotožnil) však vyplýva, ako to už bolo vyššie naznačené, že konanie obvinenej bolo oboma súdmi nižšieho stupňa posúdené ako jeden trestný čin, s páchaním ktorého, ako to už bolo uvedené, začala v roku 2013 a konala tak aj v rokoch 2014 a 2015.

Pritom pokiaľ k spáchaniu trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 Trestného zákona dôjde jedným konaním páchatel'a, ktorým v určitej dobe a na určitom mieste predával omamné či psychotropné látky viacerým osobám, potom predaj vo vzťahu k jednotlivým osobám nepredstavuje dielčie útoky pokračujúceho trestného činu v zmysle ustanovenia § 122 ods. 10 Trestného zákona a § 10 ods. 16 Trestného poriadku.

Pokiaľ sa za takejto situácie v priebehu trestného stíhania zmení (upresní) v popise skutku okruh osôb, ktorým páchatel' predával omamné alebo psychotropné látky alebo doba predaja oproti ich vymedzeniu v uznesení o vznesení obvinenia alebo v obžalobe, potom takáto zmena nie je dôvodom na postup podľa § 206 ods. 5 Trestného poriadku, teda rozšírenie obvinenia pre ďalší skutok (primerane rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky publikované pod číslom R 6/2008).

Z uvedeného je teda zrejmé, že okresný súd v závislosti od výsledkov vykonaného dokazovania vo vyššie naznačenom smere upravil len dobu páchania žalovaného trestného činu a posunul jej začiatok do obdobia roku 2013 bez toho, aby totožnosť žalovaného alebo stíhaného skutku takýmto postupom narušil, pričom krajský súd sa s týmito závermi okresného súdu stotožnil.

Totožnosť skutku síce znamená jeho zhodnosť, identitu, pri posudzovaní ale jej zachovania je potrebné skúmať, či sa trestne konanie týka tej istej udalosti vo vonkajšom svete, toho istého skutkového deja. Skutok musí byť označený uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, pokiaľ ich treba na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. To však neznamená, že musí ísť od začatia trestného stíhania až do jeho skončenia o úplnú zhodu popisu udalosti, o ktorej sa rozhoduje, t. j., že skutkový dej sa musí úplne rovnako popisovať. Vykonávaním dôkazov v priebehu trestného stíhania sa získané poznatky o dokazovanej skutočnosti môžu zmeniť. Niektoré údaje môžu vo vzájomnom porovnaní odpadnúť, niektoré môžu pribudnúť, a iné sa môžu spresniť, nesmú však zmeniť podstatu skutku. Podstatu skutku treba vidieť predovšetkým v konaní a následku, ktorý bol

týmto konaním spôsobený. Totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná, a to aspoň čiastočne buď totožnosť konania, alebo totožnosť následku (primerane napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu, sp. zn. 6Tdo/18/2012, 3Tdo/86/2017, rozhodnutie najvyššieho súdu publikované pod číslom R 64/1973, R 52/1979).

Úprava obdobia páchania stíhaného alebo žalovaného skutku predstavujúceho jeden trestný čin upresnením začiatku jeho páchania, ako k tomu došlo aj v prejednávanej veci, nenaruša totožnosť stíhaného a žalovaného skutku a v prejednávanej veci ani nepredstavovalo vymedzenie nového, iného skutku oproti obžalobe, či uzneseniu o vznesení obvinenia. Nie je preto možné námietkam dovolateľky v tomto smere prisvedčiť (obdobne napríklad aj rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 1 Tdo 2/2016).

Obvinená v podanom dovolaní v súvislosti s posúdením jej konania aj „po dlhší čas“ poukazovala na rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne publikované pod číslom 13 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 1/2012 - ďalej aj „R 13/2012“, podľa ktorého doba páchania trestného činu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona obžalovaným, ktorý je sám závislým užívateľom drogy, nepresahujúca jeden rok, spravidla nemôže byť považovaná za závažnejší spôsob konania v dôsledku páchania trestného činu po dlhší čas v zmysle § 138 písm. b) Trestného zákona, pretože neprekračuje obvyklú dobu páchania takéhoto činu závislou osobou.

Okresný súd (s čím sa krajský súd stotožnil) skutkovo ustálil dobu páchania stíhaného skutku tak, že obvinená si opakovane pravidelne zaobstarávala, prechovávala a predávala omamné a psychotropné látky prvýkrát v roku 2013 a potom následne v rokoch 2014 a 2015. Doba páchania stíhaného trestného činu teda tak okresný, ako aj krajský súd vymedzili obdobím od roku 2013 do roku 2015 (dovolateľka namieta aj dôkazný podklad takého vymedzenia, ako to však už bolo uvedené, správnosť a úplnosť zisteného skutku nemôže dovolací súd skúmať a meniť). V takzvanej skutkovej vete vyššie označeného rozsudku okresného súdu použité výrazy „opakovane“ a „pravidelne“ nasvedčujú tomu, že nešlo o jednorazovú, ojedinelú aktivitu, čo by bránilo záveru, že ide o konanie „po dlhší čas“, ale naopak išlo o činnosť kontinuálnu v rozmedzí rokov 2013 až 2015. Doba páchania skutku obvinenou tak evidentne presiahla dobu jedného roka, čo zodpovedá posúdeniu konania „po dlhší čas“ aj podľa ňou namietaného publikovaného rozhodnutia.

Navyše rozhodnutie, na ktoré obvinená poukazovala (R 13/2012) vo vyššie citovanej právnej vete, používa pri určení minimálnej doby jedného roka, zodpovedajúcej znaku „po dlhší čas“, slovo „spravidla“. Zároveň toto rozhodnutie kvalifikovalo ním dotknutý čin podľa § 172 ods. 1 písm. a), písm. d) Trestného zákona za situácie, keď si páchatel drogu pre vlastnú potrebu vyrobil a prechovával v množstve, ktoré presahuje množstvo zodpovedajúce prechovávaniu drogy pre vlastnú potrebu v zmysle § 135 ods. 2 Trestného zákona. Uvedené časové kritérium neplatí pre prípad predaja pervitínu rôznym osobám, a to bez ohľadu na okolnosť, či obvinený popri činnosti „dealera“ drogu aj sám užíval, čo je u tejto kategórie osôb bežné (primerane rozhodnutie najvyššieho súdu publikované pod číslom 15 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 2/2015).

Z uvedeného je potom zrejmé, že vyššie uvedenou argumentáciou obvinenej týkajúcou sa páchania trestnej činnosti aj v roku 2013 a posúdenia jej konania aj s použitím kvalifikačného znaku „po dlhší čas“ dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne naplnený nebol.

Vo vzťahu k námietkam dovolateľky týkajúcim sa posúdenia jej konania aj za použitia kvalifikačného znaku „na viacerých osobách“ je nutné uviesť, že pri trestnom čine podľa § 172 Trestného zákona je čin spáchaný na osobe, ak páchatel omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor zabezpečil niektorým zo spôsobov uvedených v odseku 1 písm. a) až c) tohto ustanovenia (napríklad dovezol, kúpil, zadovážil alebo predal) od inej osoby alebo inej osobe, na jej vlastné použitie alebo na ďalšiu distribúciu, a ktorá teda nie je poškodeným. Od tohto sa potom odvíja posúdenie znaku „na chránenej osobe“ v zmysle § 139 ods. 1 a § 172 ods. 2 písm. d) Trestného zákona a „na viacerých osobách“ v zmysle § 138 ods. 1 písm. j) a § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona (bližšie rozhodnutie najvyššieho súdu publikované pod číslom 15 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 2/2015).

Z takzvanej skutkovej vety vyššie označeného rozsudku okresného súdu vyplýva, že obvinená neoprávnene manipulovala minimálne s pervitínom (teda psychotropnou látkou) vo vzťahu k minimálne

desiatim osobám, teda nepochybne jej konanie bolo potrebné posúdiť aj za použitia kvalifikačného znaku „na viacerých osobách“, a to aj keď nešlo o poškodených, pretože postavenie osoby ako poškodeného pri posúdení konania páchatel'a trestného činu aj ako „na viacerých osobách“ nie je zákonom požadovaným predpokladom.

Nemožno preto námitkam obvinenej v tomto smere prisvedčiť a dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku nie je nimi zjavne naplnený.

Vyššie uvedený dovolací dôvod [§ 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku] nie je zjavne naplnený ani argumentáciou obvinenej v tom smere, že znak „na viacerých osobách“, teda aj predaj omamných alebo psychotropných látok viacerým osobám je obsiahnutý už v základnej skutkovej podstate žalovaného trestného činu (§ 172 ods. 1 Trestného zákona), a preto s poukazom na znenie § 38 ods. 1 Trestného zákona, nemôže byť zároveň kvalifikačným znakom.

Podľa § 172 ods. 1 Trestného zákona kto neoprávnené

- a) vyrobí,
- b) dovezie, vyvezie, prevezie alebo dá prepraviť,
- c) kúpi, predá, vymení, zadováži, alebo
- d) prechováva po akúkoľvek dobu, omamnú látku, psychotropnú látku, jed alebo prekurzor alebo kto takú činnosť sprostredkuje, potrestá sa odňatím slobody na tri roky až desať rokov.

Podľa § 38 ods. 1 Trestného zákona na okolnosť, ktorá je zákonným znakom trestného činu, nemožno prihliadnuť ako na poľahčujúcu okolnosť, priťažujúcu okolnosť, okolnosť, ktorá podmieňuje uloženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby, alebo okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby.

Je nutné obvinenej prisvedčiť, že citované ustanovenie § 172 ods. 1 Trestného zákona zakotvuje minimálny rozsah trestného činu, spáchanie ktorého je podľa uvedeného ustanovenia postihnutelné, pričom postihuje aj predaj viacerých dávok omamných alebo psychotropných látok jednej osobe, ako aj predaj jednej alebo viacerých dávok uvedených látok viac ako jednej osobe maximálne ale dvom, pretože predaj jednej alebo viac dávok už trom osobám postihuje ustanovenie § 172 ods. 2 písm. c) Trestného zákona v spojení s ustanovením § 138 ods. 1 písm. j) Trestného zákona a § 127 ods. 12 Trestného zákona, obsahujúce spáchanie konania popísaného v odseku 1 citovaného ustanovenia závažnejším spôsobom, teda na viacerých osobách, ktorými sa rozumejú najmenej tri osoby. Predaj jednej alebo viacerých dávok „drogy“ už minimálne trom osobám považuje zákonodarca za tak nebezpečné, že ho v porovnaní s predajom „drogy“ dvom osobám postihuje prísnejšou trestnou sadzbou.

Vo vzťahu k argumentácii dovolateľky poukazujúcej na rozhodnutie najvyššieho súdu, sp. zn. 3Tdo/75/2012 je potrebné uviesť, že rozdielna súdna prax najvyššieho súdu v tomto smere bola zjednotená stanoviskom najvyššieho súdu publikovaným pod číslom 13 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 2/2015. Uvedené stanovisko sa síce tak ako namietané rozhodnutie sp. zn. 3 Tdo 75/2012 týka najmä trestného činu krádeže podľa § 212 Trestného zákona, každopádne ale uzatvára, že na viacerých osobách je možné sa dopustiť aj trestného činu krádeže, a to napriek tomu, že takýto trestný čin (krádeže) nie je spáchaný proti životu, zdraviu jednotlivých osôb a nepredstavuje ani zásah do ich telesnej integrity. Podľa spomínaného stanoviska totiž individuálnym objektom trestného činu krádeže podľa § 212 Trestného zákona je ochrana vlastníckeho vzťahu k určitým veciam, legálnej držby vecí a faktickej dispozície s vecou. Predmetom útoku je vec patriaca nositeľovi týchto vzťahov dotknutých protiprávnym zásahom páchatel'a, vo vzťahu ku ktorému sú hmotné predmety útoku cudzou vecou. Ak je taký čin spáchaný na ujmu viacerých osôb, napríklad formou pokračovania v trestnej činnosti, je naplnený znak spáchania činu závažnejším spôsobom konania podľa § 138 písm. j) Trestného zákona, teda spáchanie činu na viacerých osobách.

Ani z tohto pohľadu nie je teda, ako to už bolo vyššie uvedené, dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku zjavne naplnený.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejedávaný trestný čin nepripúšťa.

Použitia tohto dovolacieho dôvodu sa dovolateľka v podanom dovolaní síce výslovne ani nedomáhala, namietala ale neprimeranosť uloženého trestu a podľa ustálenej súdnej praxe najvyššieho súdu (rozhodnutie publikované pod číslom 120 v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky číslo 6/2012) viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka (vecného) vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku.

Obvinená v podanom dovolaní v zásade ani neuvádza žiadne konkrétne vecné dôvody, ktoré by bolo možné pod citované ustanovenie podradiť. Neprimeranosť trestu odvodzuje len od svojej neúspešnej argumentácie, že skutok mal byť posúdený podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d) Trestného zákona a podľa tohto miernejšieho ustanovenia jej mal byť trest ukladaný.

Tak okresný, ako aj krajský súd však zistený skutok správne právne posúdili podľa ustanovenia § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona, za ktorý je možné uložiť trest odňatia slobody vo výmere od desať do pätnásť rokov. To potom znamená, že obvinenej bol uložený trest (odňatia slobody), ktorý zákon za prejedávaný trestný čin pripúšťa a v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby (vo výmere desať rokov).

Dovolací dôvod vyplývajúci z ustanovenia § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku teda zjavne naplnený nebol.

Podľa § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania

Vzhľadom na to, že krajský súd v prejedávanej veci nepostupoval podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku naplnenie dovolacieho dôvodu podľa vyššie citovaného ustanovenia § 371 ods. 1 písm. l) Trestného poriadku ani neprichádza do úvahy. Napokon naplnenie tohto dovolacieho dôvodu dovolateľka, ako to už bolo vyššie uvedené, ani žiadnymi vecnými námietkami neodôvodnila.

Nakoľko obvinená H. F. skutočnosťami, ktoré uviedla vo svojom dovolaní, zjavne nenaplnila dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h), písm. i) a písm. l) Trestného poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí jej dovolanie podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.